

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection](#)[Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection](#)[Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VII](#)[Item](#)[Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 22 : De Typhone](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 22 : De Typhone

Auteur(s) : Conti, Natale

```
","author_name_items":"Auteur(s)","author_size_items":"16px","title_size_items":"16px"}}, new UV.URLDataProvider()); /* uvElement.on("created", function(obj) { console.log('parsed metadata', uvElement.extension.helper.manifest.getMetadata()); console.log('raw jsonld', uvElement.extension.helper.manifest.__jsonld); }); */ }, false);
```

SED quoniam dictum est de Gigantibus, nonnullaq; tantum de Typhone attigimus, cum plura de illo, quã de quouis cæterorum, dicta inueniantur, neq; eadem causa sit cur nasceretur, visum est mihi seorsum esse de Typhone, qd ab antiquis dicatur, explicandum. Scriptũ reliquit igitur Homerus in hymno in Apollinẽ, Iunonem ægrẽ ferentẽ quod Iupiter sine se ex capite Minervã peperisset, cælũ ac terrã precatam fuisse. omnesq; Deos superos & inferos, vt posset & ipsa sine maris congressu parere: quæ cum manu hominũ percussisset, sequenti postea tempore natus est ex ea terra Typhon, qui draconæ educandus traditus est, vt patet ex his versibus:

ἀγγρῦ δὲ κρήνη καὶ ἱρροί, ἵθα δράκοντα
 κτάνει ἀϊαί, Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατερῶιο βιοῖο,
 Ζατρεφία μεγάλην, τίρας ἀγρίαν, ἢ κακὰ πολλὰ
 ἀνθρώπων ἔρδισκιν ἐπὶ χροῖ· πολλὰ μὲν αὐτὸς,
 πικρὰ δὲ μέλα ταύπεδ' ἐπὶ πύλο πῆμα ἀφαιδύει.
 καὶ ποτὲ θεῶαμίνη χρυσοθρόνῳ ἔτριφεν Ἡῖρη
 δεινὸν ἄρσάλλεν τε τυφάονα πῆμα βροτοῖσιν.
 ἔτ ποτ' ἄρ Ἡῖρη ἔτικτε χλωσκήνη Διὶ πατρὶ,
 αὐτ' ἄρα δὴ κρονίδητι ἱρικυδία γάτατ' Ἀθήνη
 ἐκ κορυφῆ.

*Ille mi propè fons, illic maculosa draconæ
 Interijt iaculo regis magno è Ioue nati,
 Pestis & atra lues mortalibus, illa virorum,
 Illa fuit pecudum exitium, grauis illa ruina.
 Illa alius captum pulchra à Iunone Typhona
 Difficilemq; grauemq; lucem mortalibus agris.
 Hunc irata Ioni patris Iuno edidit, olim
 Quod fuit illius de Vertice nata Minerva.*

Hesiodus autem in Theogonia Terræ ac Tartari siue Erebi filium fuisse Typhona credidit siue Typhoeum, vt patet in his:

αὐτὰρ ἐπεὶ τῆσθε ἀπ' ἕρατ' ἐξέλασε Ζεὺς,
 ἐπλότα τῶν τέκε παῖδα τυφώια γαῖα πλώρη,
 Ταρτάρῳ ἐφιλότητι διὰ χροσῆσ' Ἀφροδίτῳ.

Et ne omnia hic asseribam Hesiodi carmina, quæ omnibus sunt in promptu, Latine sententiam Hesiodi ita ex tempore explicabo:

Verum vbi Titanas celo turbasset ab alio

*Iupiter, hinc genuit mox alma Typhoea Tellus
 Postremum ex Erebo Venereis dulcedine capta.
 Huic palma ad quamvis miranda negotia duro
 Robore erant promptisque pedes: centum capita altis
 Ex humeris, sans surgebant torua draconis
 Ora sub hinc linguam lambentia caca trisulcia,
 Igne coruscabant cilijs sub lumina tectis.
 Dentq; quodq; caput flammam spirabat, & ignem:
 Orantibus hauserant Voces, & variumque sonabant,
 Horrendumque dabant gemitum: saepe ore tonabant,
 Numinibus magnis ut sint concurrere visa:
 Interdum ingentis tauri mugire boatu,
 Interdum gemitum sans dare visa leonis,
 Interdumque canum latrantium emittere Voces.
 Rursus & horrendum sonitum ab radicibus imis
 Mittebant montes Smbrosi. Luce sed illa
 Dea q; visa potens nimium foret ista propago,
 Atque viros, superosque Deos sicisset; ab alto
 Nspater omnipotens hominum sator atque Deorum,
 Aethere det tonitrus & fulmina crebra repente.*

Scilicetiosa est & (vt traditum est à Theodoro in bello Giganteo) contentione plena eius educatio, cum alij in Lydia, inter quos fuit Artemon historicus, alij in Phrygia educatum fuisse contenderint, alij in Cilicia in spelunca Typhonis nominata celeberrima, cum inquit etiam Homerus:

ἢν Ἀρῖωνος, ὅθι φάσι τὴν παῖος ἱμάντων ἰούρας.

Hic vbi sunt Arimi, incunabula dicta Typhonis.

Erat autem Typhoeus admirabili corporis magnitudine, quippe qui omnium montium altior esset vertice vel crurum tenuis: caput astra tangebatur; altera manus ad orientem, altera ad occidentem tendebatur. Ex humeris centum capita draconum eminebant, in cruribus maximas habebat viperarum spiras. Corpus erat totum pennis obtegitum, crines impexi, barba prolixa, oculi ignei, ignis ex ore multus feruebat. Hunc fugientibus Dijs Iupiter insecutus ad Caucasium motem Syriae fulmine sauciauit. At ille Iouem deinde captum detinuit, cui harpe illa, quam illi ademit, manuum pedumque nervos secuit, & in Ciliciam impositum humeris transportauit. At Mercurius Iouem furatus restituit in pristinam formam. Tum Iupiter iterum illum

illum infecutus fulmine vulneravit apud Hæmum montem, qui ita dictus fuit à copia sanguinis qui ibi de vulnere defluxit: mox in Siciliam illi fugienti Ætnam superiniecit, ut testatur Euphorion. & Pindarus in Olympicis Typhonem centum capitum sub Ætna occultari inquit in his:

ἄμα κρόνου παῖ, ὅς ἀττανέχης
 ἴσον ἀνεμόβιασάν τε καὶ ἰ-
 κιφάλαια τυφῶνες ὀμφρίμυ.
*Sed Saturni filii, qui Ætnam habes
 Caminum ventosum habentis centum
 Capita Typhonis fortis.*

Alij nō à Ioue, sed ab Apolline confossum fuisse sagittis testantur. Scriptum reliquit Strabo lib. 16. Typhonem serpentem, ut quidam putarunt, sed non hominem fuisse: qui fulminibus ictus dum latebras quæreret ad fugam, terrā secuit longis tractibus non procul ab Oronte fluio in agro Apamienti in Antiochia, iuxta Seleuciam. Pindarus tamē & Homerus arbitrati sunt Typhonem in Cilicia sepultum fuisse, ut testatur Isacius in commentarijs in Lycophronem. Alij dixerunt Typhonem à Ioue fulmine percussum in Syriam, & in agrum Pelusium, qui est Ægypti, profugisse, seque in lacum Serbonidem occultasse, qui ē Syria Pelusium vsq; protenditur: cuius sententiæ fuit Herodotus. Nam & Apollonius lib. 2. Argon. locum fuisse scribit ad montis Caucasii radices, qui Typhaonia vocaretur, vbi ictum fuisse à Ioue Typhonem memorant in Nyfa insula ad Serbonidem lacum prædictum, ut est in his:

τῷ δὲ μιν ὄφιν περί τ' ἀμφί τ' ἰουταί,
 ἀθάνατος καὶ αὐπνός, ὃν αὐτὴ γαῖ' ἀνίφουε
 κλυκάσιν ἰγκνημοῖσι, τυφῶνι δὲ πίτρη
 ἴθα τυφῶνα φασὶ Διὸς Κρονία βροκίραυινῶ
 βλήμινος, ὃ ππότε οἱ σιβαράς ἐπὶ κρίξατο χεῖρας,
 θερμὸν ἀπὸ κρατὸς σάξαι φόνου. ἴκατο δ' αὐτῶς
 ἕστα καὶ πιδίον Νυσηῖον, ἴθ' ἔτι νῦν περ
 κειται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδασι λίμνη.
*Talis enim supra & circum conuoluitur anguis,
 Est insomnis ibi serpens, quem terra creauit
 Ad iuga Caucasias, atq; Typhonia est vbi petra:
 Fulmine ibi casum memorant, atq; igne Typhocum
 Exarsisse Iouis, dextram inde secendit inertem*

Ille Ioni supplex, sed frustra. Iupiter ignes
 In caput huic torfit: montes, Nysamq; petiuit
 Ille fuga, quocunq; metusq; pedesq; tulere.
 Nunc etiam ille latet clam sub Serbonidis unda.

Et nos non iniucundis quibusdam (vt arbitror) carminibus lufimus in quadam epistola, quam ad clarissimū & grauissimum senatorem Venetum Michaelē Sorianum Equitē misimus, præclarum sanè patriæ suæ & omnium bonorum non medio-cre ornamentum: ita verò se habent ea carmina:

Fons erat illimū, Vitrea pellucidus unda,
 Quem non turbant volucres, non Vlla ferarum
 Vngula, non Vlla delapsa ex arbore frondes;
 Nec pastor pecudes sitientes egerat illuc:
 Sed circum densi frutices, & marginis herba
 Mollis erat Sylus & cingebatur opacis.

Hic cecidit iaculis Phœbi maculosa draconæ,
 Pestiū & atralnes mortalibus. Illa Typhonis
 Quippe altrix fuerat: Iuno hunc portarat alendum,
 Aduersusq; Iouem genuit, fraudare iugales
 Ille thoros quoniam passus, Venerisq; maritam
 Primauit sociæ dulcedine, Vbi ipse Mineruam
 Concepit solus. Timuit nam pallida Iuno
 Ne noua gignendus ratis foret ista reperta
 Pignoribus, nullusq; foret mox coningū & sus.

Terribilis postquam Iunonis creuit alumnus
 Anguineis pedibus sublimi Vertice cælum
 Tangebatur: corpus plumaq; anguesq; tegebatur
 Innumeri: plagas orientis dextera solis
 Cum staret, plagas tangebatur laua cadentis.
 Huic centum capita expirantia naribus ignem
 Ausa Iouem contra, cælumq; insurgere contra.
 Sed pater omnipotens tonitrus & fulmina dextera
 Deiecit in terras: tremuerunt murmure montes
 Insolito, mundumq; rati compage soluta
 Sunt ruere. At lapsit tandem Serbonidis unda
 Ipse Typhon ictus flagrantis fulminis igne.
 AËtas tulit oppressus mox pondera montis.
 Vt humana Des sic spernit robur, & iram.

Fama est, n. iuxta Typhoniam è sanie percussū Typhonis natū
 fuisse

fuisse illum draconem, qui vellus aureum seruabat in Colchis. Quamuis Acusilaus crediderit omnes serpentes è Typhonis sanguine pullulasse. At Apollonius Rhodius in eo libro quem scripsit de ædificatione Alexandria, è sanguine Medusæ, vt opportunius dicetur. Zenodotus fabulam longè ab his diuersam tradidit de ortu serpentum: inquit enim fuisse hominem in Atica regione nomine Phalangem, qui sororem habuit nuncupatam Arachnen. cæterùm Phalanx vbi adoleuisset, artem militarem à Pallade doctus fuisse dicitur: cùm Arachne soror omnia illa diligenter didicisset, quæ spectant ad telæ conficiendæ, & ad fuendi artificium. at enim cùm Phalanx cum sorore rem habuisset, fama est ita facti turpitudine commotam esse Deam, tamque grauiter facinus tulisse, vt ambos in serpentes verterit. Arachne cùm esset grauida ex fratre, iussa est à Pallade non sine maximo vitæ discrimine parere, quare à filiis corrosa fuit; quod etiam cæteris eiusdem generis dicitur postmodo accidisse. atque hæc serpentum origo à nonnullis tradita est. Verùm cùm Caucasus mons arderet, is in Italiam ad Pithecusas insulas confugit, vt ait Pherecydes. est autem Nysa, cuius in lacu primùm occultatus fuit Typhoeus, non longè ab Ægypto vt patet ex his carminibus Herodoti:

ἔστι δὲ τις νύση ὑπὸ τῶν κίρας, ἀπὸ τοῦ ὕλη,
 τὰ λῦσσι κίρας, καὶ δὲν λιγύπησι βοάων.

*Insula Nysa frequens sylui, atque vltima tellus,
 Distans Phænice, Ægypti est vicina fluentis.*

Typhonem alij in Phrygia, alij in Bœotia, alij in Pithecusis humatum fuisse tradiderunt: atque nos aliquando his Græcis carminibus vniuersam vim iniustitiæ aut iniuriarum attigimus ludentes:

Ἄδικία τί χρεῖμ' ὀλωτότατον ἀνδράσιν ἔστιν,
 ἢ γένος ἐξῶλες πλείητι βροτῶν.

τίω δ' ἄμα τοῖς ὀρφνοῦσι ἐρινύσι διαθείων
 καλλιερῶσιν ὕξδ' ἦτ' Ἀχέρουσι τέκος.

Ἔτα καὶ πλῆτε κύριον δέξαντο θυγατρὶς,
 ὁ φόνος ὁ τλήμων, κύπρια τε κόρη.

Ὀργὴ ἔπειτα λάβρος βροτῶν, ὁ τρίφος, ἢ δ' ἀτίταλλος
 ἢ δ' ἔπαρφαίνε μαζὸν ἰὸν πίρος αἶ.

σπαραγάνισος δὲ κόρην σφῆτις πλιονεξί' ἀνασσα
 ἀξομένη δὲ φίλων τίω θρασύτητα λάβει,

μῦθος, ἄναιδέϊάν τε μαγαυχία, παίγνια τέτων
 ἰὼ ἐκίνναμα τῆς κύπριδος ἔργα θιάς,
 καὶ φόνος αἵματός, πολὺ καὶ μένος Ἄρπαγῶν.
 ἐρβύχθη ταῦτά με καὶ προπίττα θιά.
 ὦν μετὰ δὴ σύμπαζε κόρων πολυῖδρις ἀλαζῶν
 Ἄδίκια· πρότερον καὶ πῆροίαις ἄρ' ἴφν.
 ὅσας δ' οἱ κῦξομένη πυρὶ λαμπυτῶντ' ἐκτίω.
 ἰὼ φόνος ὠμόφρων πλῆστος ἐνὶ βλαφάροις.
 ἀντὶ τριχῶν ὄφρις μὲν ἰώλις ἀθρόοι· ἦτιν
 καὶ τε δρακοντείω τῶ πόσθ', γναμπίδος οὐνε.
 ἦθελον ἔρανόσι πῆναι, πάντας τ' ἀπιβύμας
 ἀθανάτας, λαμπρῶν ἔτα τυραννίδ' ἔχην.
 ἀλλὰ κραινωθεῖσα βίβλη πυρῶντι χαμᾶρος
 ἐκπέσεν αὐτῆμαρ, καὶ πῆρὰ καύσι φλεγί.
 εἰ μὴ δ' ἦτα πρῶντα φίλῃ θεῶν ἔλειτο κέρν
 Ἠΐδοι, Ἄδίκιας ἔτε τὸ μνήμ' ἄρ' ἴλιμ.
 πάντα φλέγος, καὶ πάντα τάμφο, καὶ πάντα τάρατῶσ
 ἀνθρώπων, ὅτε δὴ πατρίδ' ἐπ' εἰσέπισσε.
 ἔτε θιῶν μακάρων ἱμῆθι θυρίδος ἀλκῆς·
 ἠΐτιος ἠδ' ἰθι, καὶ κλέος, ἔτε βροτός.
 ὡς τε νόμος πυλᾶς φέρον ἄνδρες τῆςδε κατ' αὐτῆς·
 θύρακας τε βαρῆς ἱδνον, ὅπλα λάβον.
 τῆς κατ' ἀνδύρισκον πολεμόκλονον ἔργον ἄρης,
 καὶ τάξας στρατίας, δακρυόοντα πόνον.
 ἀλλ' ἴμπης προσορῶσα φόνον, πολίμικς τε μάχας τε,
 κκαπνιζομένων τέρφραν ἰδῶσα δόμων,
 τέρπετο· καὶ θ' ἠΐθι λύσση τ' ἔχθρας τε σωμαίμων.
 Ἄδίκι' ἀνθρώπων πάντ' ἐπίθραν μόνι.
 αὐτῆ μὲν βασιλῆας ἀπορρίπασκε ἀφ' ἰδρῶν
 χρυσοδίτων· τέτες δ' ἔλειτο χρυσομωσῶν.
 εἰ μὴ δ' Ἄδίκιας μανίας λυσφικμὶ ἔρυνες,
 πόρθσις πάντων ῥᾶσα γίνοιτο βροτοῖς.
 εἰς κόρακας καὶ ὄλεθρον τὸν βαβυῶν ἔκραλι κύρη
 Ἄδίκιαν, καὶ ἴμφο δ' ἔξε κκοῖο πίθον.
 ἔτε κατ' Ἄδίκιας φιλι' ἴμπιδος, ἔτε τίς ὄλφος·
 ἠρημία φθύγι, μήτε σίβασμα μίνι·
 ἀλλὰ πόνος ζάσιός τ' ἀνάγι, ταραχάς τε βλάβας τε,
 ἦχον, καὶ πόλεμον, καὶ κλονόοντα φόβον·
 καὶ θορύβους, ἰνοχάς, καὶ ἀνάγκας τοῖς περιάπτι,

καὶ τὴ κλοπᾶς, ἰστοῦ ἀε, καὶ τρέμον, ἢ δὲ φουλί.
 τ'όσον ἄρ' ἴσι κακῶν ἀπὸ τῆς γῆ διακριδὸν αὐτῶν,
 ἴσ' ἀπέθεον μιὰρᾶς ὄρατον ἀπ' Ἀδικίας.
 ὅττι θεὸς μῦθος δ' οἰκῆ τὸ πλεῖστον ἀπώθεον,
 μῦθος καὶ μάλα δὴ ὄλβιος ἴσι θεός.

Quæ carmina ita sunt à Laurentio Gottio meo amico Latine prolata, quem ob singularem bonitatem morumque elegantiam vnicè diligo. Sed cum ratio carminis non tam commode iniustitiam pariat, pro illa vitur improbitate.

*Improbitate magis non est mortalibus Vlla
 Res gravis: humanum destruit illa genus.
 Hanc Acheronte satam peperit Nox lurida partu
 Quo Furias, atra qui fuit amnis aqua.
 Vesana Plutæ nata cepere puellam,
 Inuidia infelix, Copia & inde soror.
 Vbera porrexit siccanda Superbia, & Ira
 Ipsa suo hanc aluit Diva Verenda sinu.
 Strinxit Avaritia angustè regina puellam
 Fascia, & huic iuncta est Temeritas socia,
 Atque pudore carens Audacia, cum Scelere: horum
 Ludæra erant Paphia facta nefanda Deæ,
 Crudeles cades, & vis permulta Rapina.
 Hu Petulantia mox additur ipsa comes.
 Improbitas his est colludere sucta puellæ
 Fallax, alata qua prius orta fuit.
 Ipsa simillima erant ardenti lumina flamma,
 Ludebat cades plurima & in ciliis.
 Tempora lambebant densi pro crinibus angues,
 Atque Ungues curus, perique draconum erat.
 Affollare ansa est cælestia regnatoranti,
 Tentantque volans descere inde Deos.
 Sed percussa gravis flagrantis fulminis igne
 Labitur in terras, ala perusta cadit.
 Ac nisi delapsam cepisset amica Voluptas,
 Nec nomen, nec vis Improbitati erat.
 Plurima vexavit, vastavit, multa cecidit
 Illa virum, & primum decidit in patriam.
 Ac neque vitandam superiorum credidit iram,
 Terruit hand Pudor, est Vixta nec illa metu.*

Contra hanc mortales statuerunt iura, grauique
 Thorace induit tela cruenta ferunt.
 Inuentus contra hanc belli lacrymabilis ordo, &
 Prælia pugnacis sanguinolenta Dei.
 Sed latata fuit certamina prælia, turbas,
 Inruita, in cineres & recidisse domos:
 Atque propinquorum est odium gausa, feroci
 Et rabie. Improbis vexat iniqua viros.
 Vna sui reges desecit sedibus, & na
 Præcipites illos Fortis ad ima dedit.
 Ac nisi franasset Infamia & isis parumper,
 Tum saxa improbitas omnia destrueret.
 Mittitur improbitas ad cornus dira, crucem,
 Illam multiplicis & as patet esse mali.
 Nulla quies, nullus pudor, aut opulencia, nulla
 Vincula amicitia cum improbitate manent.
 Sunt illi cordis lites, & iurgia, rixæ,
 Clamores, strepitus, bella, odium, opprobrium;
 Furta, pavor, tremor, atque incendia, noxa, tumultus,
 Et dolor infelix, cumque rapina fuga.
 Denique ab arumna tantum quis distat, ab ipso
 Infelix quantum distat improbitas.
 Et quoniam Deus vnus abest quam maximè, apertè
 Felicem solum dixit esse Deum.

¶ Quidam putarunt Typhonem regem fuisse Ægypti ho-
 minè inhumanum ac ferum, ob cuius crudelitatem propè vni-
 uersa Ægyptus fuerit deuastata & euerfa: qui ita fuit vocatus è
 draconis crudelissimi natura, vel quia more draconis Ægy-
 ptum popularetur, quem, vt ait Herodotus in Euterpe, Otiris
 de medio sustulit. Alij Typhonem insignem fuisse draco-
 nem arbitrantur, quia id animal cum dicatur à Græcis ἀμφί-
 βιος, quòd in aquis & in terra æquè viuat, fingitur modò sub
 aquas, modò sub terrâ occultatus. is draco ita dictus fuit, quo-
 niam ob singularem vim veneni omnia cõbureret, faceretq;
 vt contacta arefcerent. cum igitur vis aeris illum vndique ex-
 pelleret, neque satis aptam sibi temperiem inuenire posset, di-
 ctus est Iouis metu in Ægyptum profugisse, vbi cum æstum
 ferre non posset, in lacum mersus interit. Hic dicitur à Iuno-
 ne procreatus terra percussa, quia tanta vis est aeris tempera-
 menti

menti aliquando, ut & magnitudine & forma admirabiles plantæ & animalia inaudita orientur. Alij hanc fabulam ad res naturæ totam retorserunt: quippe cum scribat Strabo libro quinto, vniuersum tractum à Cumis in Siciliam vsque, & Ænam, & Liparenses insulas, & Puteolanum, Neapolitanum, Baianumque agrum Pitheculasque insulas, quasdam profundas & in vnum coeuntes sub se solitas habere cauernas, quæ in Græciam quoque porrigerentur, in quibus multa vis inesset sulphurea. Idcirco quibusdam temporibus cum ventis spirantibus subterraneis terræmotus fierent frequentes in his locis, & flammarum, feruentiumque aquarum profuua, ignisque exhalationes, & cineres cum fauillis longius emitterentur, fabulati sunt antiqui serpentem illum siue Ægypti tytannum perpetuo supplicio damnatum sub his locis iacere, qui quoties moueretur, ignem ac cineres eructaret, terrasque concuteret. Aiunt præterea situm quendam in insula Sicilia per terræmotus ac incendia elatum Epomeum in medio ferè insulæ vocatum fuisse, qui natus sit cum Typhoeus humerum moueret. Alij vim ventorum non subterraneorum quidem, sed è sublimi loco spirantium esse Typhonem crediderunt, qui & orientem & occidentem plagam manibus pettingeret, & cuius capita altissimè vsque ad sidera peruenirent. nam venti latissimè vagantur. plura capita illi concesserunt, ob varias diuersorum vires: corpus erat pennistectum ob celeritatem: circa cetera frequentes viperarum spiræ, propter noxiam vim aliquando ventorum: oculi ignei, flammæque ex ore spirabat, propter materiam ventorum, quæ sit è siccis calidisque vaporibus. Fingitur ad montem Caucasum confugisse, quia in montibus venti plerumque dominantur. Alij ad primam mundi originem hoc deduxerunt, cum dicant tantam vim ventorum & inflammationem natam ex Erebo siue ex Chao, mox à Ioue depressam, cum Iupiter *διεπασία* sit siue commoda temperies: quam vim cæli ac mundi temperies depressit. cum vero ob cauernosa loca venti & ignes sint subterranei, postea fabulati sunt hunc in Sicilia à Ioue fuisse fulmine deiectum. Alij Typhonem pestiferam aeris malè affecti naturam ob nimium calorem putarunt: quippe cum vis nimia æstatis plurimum obsit humanis corporibus, eaque imbecilliora faciat ad reliquas temporum mutationes perferendas. Mox

cum recedente sole per signiferum circulum aliquando cessauisset arctus, facta est magna imbrum ac tonitruum copia, cum per calorem imbres coire non possent. tum fulmina frequentia ceciderunt, quare Iupiter fulminibus Typhonem primum in Ægyptum fugauit, & in loca calidiora ad meridiem: deinde sub Æenam detrusit. Quidam Typhonem hominem fuisse ferocem & strenuum arbitrati sunt, qui Iouem de regno collecta magna exulum & inuidorum manu conatus sit deicere, quate ob potentiam illi tantum corpus tribuunt, quod inflammavit nonnullos aduersus Iouem persuadendo, dictus fuit ignem ex ore spirare solitus, & neruos Ioui concidisse. Hos illi furatus est Mercurius, ac Ioui reddidit, quoniam Iouis oratione postea reconciliati sunt animi illorum, qui à Ioue descuerant. Alij rursus ad reuocandos animos ab ambitione fabulam hanc retorserunt, qui cum significare velint illam pessimam omnium propè vitiorum esse: & filiam Erebi, & ignem ex ore efflare dixerunt. Hæc aduersus Iouem insurgit, quoniam nulla est religionis, nulla humanitatis, nulla iustitiæ cura, ubi pullularit ambitionis furor. Quæ cum multa habeat capita, multos modos, multas sollicitudines, multas molestias eius significarunt. Hunc Typhonem, siue hanc ambitionem, huc illuc fugientem Iupiter tandem opprimit ac labefactat, quia etsi cupiditas aliquandiu rationi sapientiæque resistit, tamen ab illa denique vincitur. neque quispiam est sapiens, quin rationi demum obtemperet, etsi cupiditate aliquantulum exagitetur. at nunc de Paride dicamus.

De Paride. CAP. XXIII.

NON imperitè sanè, neque inutiliter, sed ad demonstrandam humanæ vitæ leuitatem, illa quæ de Paride Priami & Hecubæ filio tradita sunt, quod Palladem, & Venerem, & Iunonem de forma contententes iudicauit, memoriæ prodita sunt ab antiquis. Atque vt rem altius repetam, dicunt prægnantem Hecubam somniasse se facem ardentis ignis, quæ vniuersam Asiam inflammaret, peperisse: cui ariolos percussanti responsum fuit, futurum vt infans, quem in vtero gestabat, esset causa excidij suæ patriæ. quam rem ita attingit Ouidius in epistola Paridis ad Helenam:

Ille